

DIANA

Ik schrik op als midden in de nacht mijn telefoon gaat. Ik ben alle gevoel van tijd kwijt en weet even niet waar ik ben. Ik lig in m'n eigen bed en niet in het eenpersoonsbedje in Valkenburg.

Mijn hand zoekt in het donker naar mijn telefoon en ik doe het nachtlampje aan, terwijl m'n man naast me mompelt welke gek er nu toch in het midden van de nacht belt. Het is m'n vader, die huilend vertelt dat m'n moeder niet naast hem ligt en hij niet weet waar ze is. Niet begrijpend vraag ik of ze niet naar het toilet is, of in de keuken thee zit te drinken of misschien deze zwoele nacht even is gaan afkoelen in de tuin.

"Ik heb overal gezocht, buiten en binnen, maar ze is nergens te vinden," en ik hoor de paniek in z'n stem.

"Ik kom eraan," roep ik door de telefoon en binnen enkele minuten zit ik samen met m'n man in de auto, onderweg naar m'n ouders.

Bij m'n ouders aangekomen vind ik m'n vader in zijn stoel met de telefoon nog in zijn hand. Hij heeft de politie gebeld, maar die kunnen niks doen. Ze waren samen naar bed gegaan en volgens m'n vader net als anders in slaap gevallen. Toen hij wakker werd om naar het toilet te gaan, merkte hij dat m'n moeder niet naast hem lag.

Vertwijfeld kijk ik naar Richard, niet goed wetende wat ik met de situatie aan moet en nu ook zelf bevangen door paniek. Mijn moeder heeft de ziekte van Alzheimer en het is goed mogelijk dat zij naar buiten is gegaan en nu niet meer weet waar ze is of hoe ze weer thuis moet komen.

Richard probeert me een beetje te kalmeren. "Blijf jij hier bij je vader dan ga ik rondrijden om te kijken of ik haar ergens zie lopen."

Ik knik timide en slik de tranen weg, die ik niet aan m'n vader wil laten zien.

Meer om iets te doen te hebben dan dat ik er echt trek in heb, zet ik thee voor m'n vader en mij en pak een paar kaakjes uit de trommel.

"Het wordt steeds erger," hoor ik m'n vader zacht zeggen. "Ik kan niet lang meer voor haar zorgen, ook niet met jouw hulp."

"Natuurlijk wel," antwoord ik zelfverzekerder dan dat ik mij voel. "Samen gaan we het best redden. Er zijn ook nog hulpmiddelen hoor, daar gaan we gewoon naar kijken. Bijvoorbeeld door middel van een camera, zodat ik altijd kan zien hoe het hier gaat."

Mijn vader schudt z'n hoofd en kijkt me aan. In zijn blik zie ik dat hij me nog meer wil vertellen, maar niet goed weet of dit wel het juiste moment is. Hij schraapt uiteindelijk zijn keel en zijn woorden treffen mij diep in m'n hart.